

краката, на врага сж още по-бързи; колкото и да сж здрави жбитѣ, врагътъ има още по-здрави; по-добре сж развити и неговитѣ плавници и опашка.

Какво да се прави?

Остава едно: да не попада животното предъ очитѣ на хищника.

Лесно е да се каже — „да не попада“, но какъ ще стане това? Слабото звѣрче би желало да не излиза отъ своето легловище: вжтре е и удобно, и топло, и по-безопасно, но гладно не се седи, а за да се нахрани, то трѣбва въ повечето случаи да напусне дупката, за да си дири храна.

Не дрѣме и хищникътъ. Той не чака да му падне плячката въ устата, а самъ отива да я намѣри.

Съвсемъ неспособенъ би станалъ животътъ на слабитѣ животни, ако природата не имъ дойдѣше на помощъ. Като е създавала животѣ сжщества, природата се е погрижила да не се прекратява рода имъ, т. е. да не се свърши и изчезне, и е надарила голѣмото мнозинство отъ животнитѣ съ способността да бждатъ незабелязвани.

Какъ могатъ да останатъ незабелязани — това ще узнаемъ ей-сега.

Всѣки знае класната дъска. Тя е боядисана черно, за да изпжкватъ по-добре (да се виждатъ по-добре) думитѣ и знацитѣ, написани съ тебиширь. Опитайте се да пишете на сжщата дъска съ вжгленъ или съ черна боя, — написаното ще остане незабелязано. Трѣбва да дойдешъ съвсемъ близо до дъската и да се взрешъ много внимателно въ нея, за да намѣришъ написаното. Най-сетне съ голѣмъ трудъ написаното се намира, но не може да се прочете: чернитѣ букви се сливатъ съ черния цвѣтъ на дъската.